

læget tog et Forbehold om, at der ved Eyangsauktions Afholdelse vil være at sikre Ehendet den fornødne Dækning, hvilket altsaa kunde ske ved en Passus i Auktionskonditionerne om, hvad Køberen skal betale. Men selv da kan der fremkomme Vanskeligheder paa det Punkt, jeg berørte, hvor der muligvis kunde være Grund til at træffe Bestemmelse, og hvor der vel ogsaa lod sig træffe Bestemmelse. Jeg skal ikke paa dette Tidspunkt komme nærmere ind derpaa.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, for hvilken Tid Ehendet skal have Løn, har jeg været i nogen Tvivl om, hvorledes Lovforslaget skulde forstaaes, om det skulde forstaaes saaledes, at Bestemmelsen gælder for det forløbne Halvaar, altsaa for Fortiden, og ogsaa for det løbende Halvaar, der indbefatter Fremtiden, saa at det følgende „dog i det længste“ kun indeholder en Begrænsning af „det løbende Halvaar“, eller om det er Meningen, hvad jeg i saa Fald tror kunde udtrykkes noget tydeligere, at Ehendet skal have Løn for det sidst forløbne Halvaar og saa, indtil Ehendeforholdet — der staar „lovlig“, det skulde være „efter Lovgivningens almindelige Regler“ — ophører, „dog i det længste indtil første almindelige Fardag, som indtræffer 3 Maanedre efter Udlæget“, altsaa kun for det næste Halvaar. Det, antager jeg, er Meningen, men jeg vil da gøre opmærksom paa, at det ikke stemmer ganske vel med Lovforslagets § 3, som vel gaar ud fra den Forudsætning, at naar Husbonden forlader Gaarden, gør Ehendet det samme, benytter sig af den Ret, § 2 giver det, hvis det ikke maatte have det efter den almindelige Lovgivning, til at opgive Ehendeforholdet. Men i saa Tilfælde skal det ikke have Løn til den Fardag, som indtræffer 3 Maanedre efter Udlæget, men kun have Løn og Kostpenge til den Dag, da det benytter sig af sin Ret og gaar sin Vej. Her er nogen Utydelighed og Uklarhed.

Jeg har nu angivet min Stilling til Lovforslaget og søgt at paavise de Vanskeligheder, der kunne være ved § 1. De ere ikke større, end at, hvis man her kan komme til en heldig Redaktion og Ordning, skal jeg ikke have noget imod Lovforslaget at anføre.

J. Nielsen: Naar jeg har bedt om Ordet for at knytte min Anbefaling til det nærværende Lovforslag, er det nærmest, fordi jeg af flere Vælgere hjemmefra er bleven opfordret til at gøre, hvad jeg kunde, for at faa en Forandring i de bestaaende Forhold i Retning af, hvad Lovforslaget tilstræber. Sagen er nemlig den, at i den Valgkreds, som jeg har den Ære at repræsentere for

Tiden, er der netop i de senere Aar indtruffet flere Tilfælde af den her omhandlede Art, hvor Ehendet ikke har faaet sin tilgodehavende Løn. Det sidste Tilfælde indtraf afvigte Sommer. En privat Panthaver gjorde Udlæg i en større Bondegaard. Den blev solgt ved Eyangsauktion tilligemed alt Tilbehør, baade Aul, Afgrøde, Inventar, Besætning og Indbo, kort sagt Klub og Stub, og da Panthaveren ikke en Gang blev fuldt dækket, sit Ehendet ikke en eneste Dre af deres tilgodehavende Løn. Dette forekommer mig at være en stor Uretfærdighed mod Ehendet, naar baade Stat, Kommune, Tiendeejer og vistnok en hel Del flere have Ret til at udtage af et saadant Bo, hvad de have Krav paa. Baade Billighed og Retfærdighed maa ligefrem paabyde, at Ehendet ogsaa bliver tilfikt sin redelig fortjente, tilgodehavende Løn, og det saa meget mere, synes jeg, som det i jaadanne Tilfælde saa godt som altid gaar ud over det sparsommelige Ehende. De, der ere mere løse paa Traaden, som man siger, de altsaa, der i Løbet af Aaret optage deres Løn, efterhaanden som den er fortjent, og undertiden før den er fortjent, tage selvfølgelig ingen Skade, idet de allerede ere dækkede forud, det er over dem, der lade Lønner staa til de almindelige Fardage, de sparsommelige, det vil gaa ud. Hertil kommer ogsaa, at naar det naar til almindelig og klar Bevidsthed i Ehendeklassen, at de rikkere at miste deres Løn, hvis de træde i Tjeneste hos en Mand, der sidder haardt i det, naar nemlig Ejendommen bliver solgt ved Eyangsauktion, vil det, tror jeg, herefter blive vanskeligt for mange Landejendomsbestodere, som sidde haardt i det, at skaffe sig Ehende, i hvert Fald paalidelige Ehende. Man kan jo ikke fortænke et Ehende i, at det betænker sig to Gange, inden det tager Tjeneste hos en saadan Mand, og den Mand, der sidder haardt i det, trænger dog, naar alt kommer til alt, allerhaardt til at faa dygtige og paalidelige Ender i sit Brød. Paa Grund heraf nærer jeg meget stor Sympati for det foreliggende Forslag og kan i Princippet anbefale det. Jeg maa imidlertid forbeholde mig min Stilling til forskellige Enkeltheder i Forslaget. Jeg kunde for Resten gerne i denne Henseende henholde mig til, hvad den højtærede Minister allerede har fremdraget. Det forekommer nemlig mig, at Forslaget er lidt ubestemt affattet paa enkelte Punkter, og jeg synes ogsaa, saa vidt jeg har forstaaet det, at det gaar lidt videre, end jeg egentlig kunde ønske. Mit Grundsyn paa hele dette Spørgsmaal er nemlig dette, at man i de her omhandlede Tilfælde skal sikre